מאת הגאון מו"ד הרב ברוך הירשפלו שליט"א, מאת סולע מיש הירשפלו שליט"א, קליבלנד היינוס ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד היינוס

on undesirable acts and middos, and requests for forgiveness. Good Wishes. It is customary from Rosh Chodesh Elul till Yom *Kippur* to bless others and wish them a good and sweet year. A person should always be generous giving berachos, and eager to receive berachos, because Chazal (Brachos 7a) tells us that the *beracha* of even a plain person should not be trivial in your eves. Tehillim 27. We begin to say perek 27 (L'Dovid Hashem Oiry) at the end of Shacharis, and a second time at the end of Mincha or Maariv, according to the minhag of the congregation. It refers to Hashem being our light, which the Medrash interprets as referring to Rosh Hashana. The acceptance of Hashem as our King through tefillos and the shofar are our "light" throughout the year. The perek continues, referring to Hashem as our salvation on Yom Kippur. The purification of Yom Kippur is truly our source for veshuos throughout the year. Sukkos, as a source of shelter and depending on Hashem [bitachon], is also mentioned Yom Kippur Katan. On Erev Rosh Chodesh, many shuls say in this chapter. Most shuls start on the second day of Rosh the Yom Kippur Katan Mincha which includes Selichos, Viduy Chodesh Elul, while some start on the first day of Rosh Chodesh.

LIVING A "TORAH" DAY Minhagim and Customs of the Month of Elul (1) **Rosh Chodesh Elul.** Next Thursday, the thirtieth of Av and the first day of *Rosh Chodesh Elul*, is the first of the forty days of Divine mercy from Hashem to Klal Yisroel. In these days, the thirteen attributes of Hashem's mercy shine stronger than all vear, and *Tefillah* and *Teshuva* are accepted more than ever. This is when Moshe Rabbeinu went up to Har Sinai, and on the fortieth day, Yom Kippur, he received the luchos and Hashem's statement that He granted forgiveness for the sin of the golden calf. From then, this time of year has been set aside for repentance and heavenly good will. The year soon ends and the new year starts with Rosh Hashana, a day of judgment. In preparation for this day we can and should strengthen ourselves in Torah and *mitzvos*. There are a number of *halachos* and customs we follow during this period, but the main point is for a person to examine himself, finding where he can improve and starting to do so.

A SERIES IN HALACHA

expense

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – גיטיין פד.

דיץ גיצוד ע״ש שהאבלי בשר חיר״. The *Gemara* says if a man gave his wife a אין מאראי בשר חיר״ (ד' - The Gemara says if a man gave his wife a איז איצוד ע״ש שהאבלי בשר חיר״ that she descends to the תהום, or that she crosses the ים הגדול by foot, איט says this is a valid על אים געט א. He says a כלל any condition that is impossible to fulfill but was stipulated in the beginning, we say that that the husband was only trying to annoy his wife, so the condition is בטל and the Cemara asks: if a man said this is your גט on the condition you eat בשר רוזי, what is the דעי Abave savs this is what בין Abave savs this is what בין גע אסור to eat the אסור to eat the גע and the כשר si גט. Rava holds since it is possible to eat the אסור (although she will get מלקות), it does not fall into the כלי or ילי or and the מאיז is binding. (מלקות), it does not fall into the הגיי of ascending to heaven is מקויים, the אָר אָר אָד אָם if not it's not , באר Tosfos asks, how is it possible to ascend to heaven? Tosfos answers "על ידי אם".

in געיו תנוס' - the *Gemara* savs 4 people were "נכנס לפרדס" (*Gan Eden*) alive: געיו געס' ארר בו אונאה י"ד. געיו הי"ס in רע"א. Tosfos there says that they used the "שם" to accomplish this and explains that א עלו מנמש, but rather by saying the שם, it appeared to them (spiritually) as if they had entered אנא עד וו t seems that רע"א וו s asking that how can Tosfos by us say that the שם actually can get you into אינים?

The אבה"ע סי לחן שאי says if one is אקדש a lady with a איז that there be no היוב עונה on him. the condition is בטל because it is considered being בית שמואל says that this is different than our Gemara where we say if one is בית שמואל bis wife with a געאי that she eats הזיר, here we don't say this is a problem of בתנה על מה שכתב בתורה. He explains, the difference is by קידושין the husband is trying to create a אמתנה על מה שכתב בתורה with a condition that is against the Torah. This is called אנט In our case of Gittin, he is giving the גע with a condition, but she does not have to fulfill the condition, she could remain married, so in this case he is not making a roter and therefore is not considered being מתנה על מה שכתב בתורה

(econ)? He brings the מיד"א bacon)? He brings the eting wrong with creating and eating kosher imitation אויר (bacon)? He brings the מיד" hat addresses, what if someone thought of vin while eating the yo, was he oiver an issur? He answers that since you know you are eating kosher it would be ok. Furthermore, we see that the wife of מיתי wanted to experience the taste of בשר בחלב ogave her a roasted cow's utter. So we see as long as you know that what you are eating is kosher, it is permitted. ר' אילברשטיינ says he asked his father in law. ר' אלישיב, who said that if it is something that Hashem created, then it is ok to eat, but to create something from scratch just to experience the taste of האיר better not to do it

הוא היה אומר

R' Moshe Feinstein zt"l (Darash Moshe) would sav:

"הלוי אשר בשעריך" - Why does the posuk mention 'the Levi in your midst' specifically in regard to the holiday of Shavuos and the simcha associated with that holiday? Why not by any of the other holidays mentioned in the posukim? The Gemara notes that everyone agrees that on Shavuos you need 'Lachem.' Now, for a Levi and other Talmidei Chachamim this makes good sense, for after all, he is involved in learning. But what about the person who is working? Thus, the *Torah* tells us to take him - the Levi - into our midst and make sure the joy begins in the right place - and go from there."

A Wise Man would say: "Nothing can disturb your peace of mind unless you allow it to."

Graphic Copy & Printing (845)352-8533

Let's of course Sign לכבודו too!!! 855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomavim.org

Mazel Tov to Mr & Mrs Avi Katz & Mr & Mrs Shmuel Klipperupon the Chasuna of Esti & Yumi "). May the young couple build a Bayis Ne'emañ B'Yisroel ארא לשם ולתפארון

Printed By: Ouality Printing

בראתי יץ ניסטסטסטסטסטסטסטסיטער יץ ניסטיסטסטסטסטסטסטסטיייץ TO SUBSCRIBE אברהם יוסף שמואל AND RECEIVE THIS אלטר בן ר׳ טובי׳ ז״ל בראתי יצר הרע ובראתי לו TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO **TORAHTAVLIN@ УАНОО.СОМ Monsey Edition** Torah Taylin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת ראה – כ״ה מנחם אב תשפ״ג Shabbos Kodesh Parshas Re'e - August 12, 2023

פלג המנחה עש"ה - 6.33 ו הדלקת נרות שבת - 7.43 וזמן קריאת שמע / מ"א - 8.56 וזמן קריאת שמע / הגר"א - 9.32 9:11 סוף זמו תפילה/הגר"א – 10:42 שליעת החמה שבת קודש – 7:59 ו מוצש"ק צאת הכוכבים – 19:49 צאה"כ / לרבינו תם – 19

מאת הגחיצ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליטיא, רי שער חשמים ירושלים עיחיק 3220 כי יהיה בך אביון מאחד אחיך ... לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחיך האביון ... (מו-ז) – ומבשרך אל תתעלם רש״י: מאחד אחיר, אחיר מאביר, קודם לאחיר מאמר: שעריך, עניי עירך קודמים עניי עיד אהרת. דברי רש״י אלו נפסקו להלכה בשו״ע (יורה דעה סימן רנא סעיף ג) שמדבר מענין חובת קדימת הצדקה להקרובים יותר מן הרחוקים, ומן הראוי להעתיק. את ההלכה עם כל פרטיה. כי רבים הם הדשים בה מבלי יודעיו. והא לך לשוון **השו״ע**: הנותו לבניו ובנותיו הגדולים. שאינו חייב במזונותיהם. כדי ללמד אתה בנים תורה להנהיגה בנות בדרר ישרה. וכז הנותז מתנות לאביו והם צריכים להם. הרי זה בכלל צדקה. ולא עוד אלא שצריך להקדימו לאחרים. ואפילו אינו בנו ולא אביו, אלא קרובו, צריך להקדימו לכל אדם. ואחיו מאביו, קודם לאחיו מאמו. ועניי ביתו קודמין לעניי . עירו קודמיז לעניי עיר אחרת' עכ"ל השו"ע.

בספר '**נהורא דאורייתא'** (שחיברו תלמיד חבר להרה"ק בעל ה'תניא' זי"ע) מדבר מחבר אודות מצות הצדקה. שרואים איר שישראל מרבים בה למאוד. עד שבעקבות הטובים מתעוררת התמיהה מדוע לא בא בן ישי? הלוא חכמינו זכרונם לברכה הבטיחו אותנו (ב״ב י.) שהצדקה תקרב את הגאולה?! אמנם התשובה לכר היא. שאיז נתינתם כהלכה. שהרי ישנם הלכות מפורשות בהל' צדקה מי קודם למי. והרבה דלגים על הלכות. וגורמים בכך שאיז הצדקה שלהם רצויה, ולכז אינה עושה רושם... מתור דבריו אתה למד כי מי שאינו זהיר בדיני הקדימה בצדקה הוא נשאר קרח זכספו ומתמורתה. כי את כספו מסר לאחרים ולמצות צדקה כראוי לא זכה, ולכז מז הראוי להיות זהיר מאוד בדבר, ובפרט בימינו שרבו המצוקות והנזקקים, ואחת

ארדברני לישדים שאת אדב אברום הנאל ru כנים אתם לה' אלהיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרחה ביו

עיניכם למת ... (יד-א) - כל מה דעביד רחמנא למב עביד תורה הקדושה נתנו לנו לאו של ״לא תתגדדו״. והיינו שלא תתנו גדידה ושרט 🗔 בבשרכם על המת. ויש להעיר על זה. דקודם כל מצות האמורות בתורה לא הקדים

תורה בהקדמה של ״בנים אתם לה׳ אלקיכם״, מאי שנא הכא דיש כאן הך הקדמה גודם מצות לא תתגדדו?

וכתב **האבז עזרא** ליישב את זה וז"ל: "וטעם בנים, אחר שתדעו שאתם בנים לשם הוא אוהב אתכם יותר מהאב לבז. אל תתגודדו על כל מה שיעשה. כי כל אשר יעשה לטוב הוא. ואם לא תבינוהו כאשר לא יבינו הבנים הקטנים מעשה אביהם רק יסמכו עליו. כן תעשו גם אתם. כי עם קרוש אתה, ואינר כשאר כל הכנענים, על כן לא נעשה כמעשיהם". עכ"ל. הרי הטעם שהתורה הקדושה הקרים "בנים אתם לה" היינו מינת טעם לאיסור של לא תתגודדו. שאם אחר מכיר שהוא בנו של השי״ת. והוא ית׳: אבינו שבשמים. הרי הוא יודע שכל מה שעשה שהשי״ת הוא לטובה. ואפילו אם איז אנו רעים מדוע הוי לטובה. אבל אנו יודעים שכל מה שנעשה הוא מאת אבינו שבשמים שאוהב אותנו. וע״י זה יקבל הכל באהבה רבה. ויסמור עליו שכל מה שנעשה הכל לטובה.

ממעלותיהם של ישראל היא שהם נתבעים ונותנים. אולם על כל אחד לעשות חשבון הנפש אם הנתינה היא אכן במקומה הנכון, שהרי ישנם הרבה אברכים שאבותיהם כבר זכו לחתן כמה מצאצאיהם והם בעלי חובות גדולים. ואם כן מז הראוי היה שיתנו דעתם ורחמיהם על הוריהם יותר מלעניים זולתם. אר משום מה מצליח היצר להשכיח מהם את כאב הוריהם. ואת רחמיהם מנצלים לעניים זולתם. דברים אלו איז השכל יכול להכיל, האיר מזניחים אב שכל כך הטיב עם הבז, ומשר כשני עשורים גידלו וטיפחו וכלכלו ודאג לחינוכו ולכל מחסוריו. וגם דאג להשיאו אשה. ובכל זאת מתעלם הוא מלהושיט לו יד. וממירו בעני אחר שכמעט ואינו מכירו, ומה גם שעל פי הרוב הרי זה הבז הוא גם סיבה לחלק מחובותיו של האב.. איז זה כי אם עצת היצר. היודע עד היכן מגעת סגולת ומעלת הצדקה, ובבואו למצב שאיז ביכולתו לעכב את האדם מלתת צדקה, הוא מפתהו שלכל הפחות יעקם את המצוה ולא יקיימה כדבעי.

לעילוי נשמת ר'

ורעיתו רישא רחל

בת ר' אברהם

שלמה ע"ה קורץ

פרק ה׳ דאבות

מולר חודש אלול:

5:04 PM TN110"D

מיט זו וולקים

כעיז זה אנו רואים גם כז אצל הרבה אנשים הידועים בציבור כ'אנשי חסר'. אנשים אשר להם כח וחוש מיוחד לקשר קשרים ולדבר על לבם של אנשים אמידים ולהתרימם עבור עניי ישראל, ואכז רואים אנו שהללו פועלים גדולות ונצורות. ורואים את פעולותיהם איר שהם ממש מקימים מעפר דל. אולם גם אצלם מתנוצצת פליאה זו. כי בבוא לפניהם בקשה לסיוע מאחר מקרוביהם. הם מתחמקים ואינם רצים לעמור לימיז שאר בשרם. דבר זה הלוא מעוררת השתאות. אם מדובר באנשים שהם 'טובי לב' שקשה להם לעמוד מנגד צערם של בני ישראל. היה מז הראוי שיהמו רחמיהם ביותר על קרוביהם בני משפחתם. ולכל הפחות לא יגרע חלקם משאר המוני בית ישראל. ולמה אם כז דוקא הלקם יגרע? אמנם זוהי כאמור תוצאה מתחבולותיו של היצר. שאינו חפץ בצרקה הגונה הידועה בסגולותיה ובמעלתה הרמה.

וזהו חובה על כל אחד ואחד להאמין ״דכל מה דעביד רחמנא לטב עביד״ ואפילו אם אינו מכיר מדוע הוי לטובה. אבל מ״מ חייביז אנו להאמיז כז. וכז איתא בברכות (ס. ע"ב): "חייב אדם לברך כו'. מאי חייב לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה? ... אמר רבא: לא נצרכה אלא לקבולינהו בשמחה. אמר רב אחא משום רבי לוי: מאי קרא חסר ומשפט אשירה לר ה' אזמרה. אם חסר אשירה. ואם משפט אשירה ... אמר רב הונא אמר רב משום רבי מאיר. וכז תנא משמיה דרבי עקיבא: לעולם יהא אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד. כי הא. דרבי עקיבא דהוה קאזיל באורחא וכו'". צ"כ.

וכן פסק **בשו״ע** (בסי׳ רכ״ב) וז״ל, ״חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלמה בנפש הפצה. כדרך שמברך בשמחה על הטובה. כי הרעה לעובדי השם היא שמחתם וטובתם. כיוז שמקבל מאהבה מה שגזר עליו השם נמצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את השם. שהיא שמחה לו", עכ"ל. וכתב המשנה ברודה (שם) וז"ל. "כי באמת כל היסוריז ביז בגוף וביז בממוז הוא הכל כפרה על העונות כדי שלא יצטרר להתיסר לע"ל ששם העונש הוא הרבה יותר גדול". עכ"ל.

וזה כוונת הקרא ״בנים אתם לה״, שע״י ידיעה זה שאנו בנים של מקום. יתקבל הכל באהבה רבה. שאנו יודעים שכל מה דעביד רחמנא לטב צביד. ואפילו אם

הדבר נראה כדבר רעה. עדייז אנו מאמינים באמונה שלימה – שגם זו לטובה!

מעשה אבות סימו

וכל ישראל ישמעו ויראון ולא יוספו לעשות כדבר הרע הזה בקרבך ... (יג-יב)

R' Seligmann Baer Bamberger zt", popularly referred to as the Wuerzburger Rav, was one of the last great Gaonim of German Jewry. Together with R' Yaakov Ettlinger zt", R' Shamshon Raphael Hirsch zt" and R' Azriel Hildesheimer π , he led the struggle against Reform and helped found the educational institutions that resuscitated Orthodoxy and enabled it to confront modernity. His stance on many issues underscores his commitment to Jewish communal unity, and suggests just how far he was willing to go in order to prevent factionalism from gaining a foothold within the community.

R' Shmuel Salant *zt*"*l*, the ninety year old Chief Rabbi of Jerusalem, a man of extraordinary scholarship and piety, was in charge of administering the Kollel Ashkenazim and its chalukah system. R' Bamberger was in charge of the collection of all monies in Germany on behalf of the charities in the Land of Israel. The German-Dutch Palestine Fund Committee had decided to distribute these funds primarily to needy Jews in Israel who were of German origin. The committee acted in line with the concept which divided the Yishuv in Eretz Yisroel into separate communities according to national origin. R' Shmuel opposed this method of distribution. He felt that funds should not be apportioned according to differences resulting from a mere accident of birth and native homeland, but rather according to one's stature in Torah scholarship and piety in Jerusalem. When his letters to responsible authorities failed to resolve the issue, he decided to undertake his one and only trip to Europe, in 1860, and personally visit Wuerzburg in order to discuss the matter with the rabbi in charge of the Kollelim.

R' Shmuel Salant gave the following account of his meeting with R' Bamberger. "When I entered the synagogue in Wuerzburg, I saw Rabbi Seligmann Baer standing there in clerical vestments. I further noticed that, contrary to halachic requirements, the Almemar (bima) stood directly in front of the Holy Ark instead of in middle of the synagogue. I was astonished, but said to myself that if a *Tzaddik* such as Rabbi Seligmann Baer davens here, surely it is inappropriate for me to raise any questions. I was called up for an *alivah* to the *Torah* and I went up, again saying to myself that if Rabbi Seligmann Baer allows himself to be called up to the *Torah* in this synagogue, surely I can do likewise. As we left the synagogue, the Wuerzburger Rav said to me, 'I am certain that there must be questions you wish to raise about my synagogue practices!'"

"Heaven forbid," I replied, "when you approve of a particular practice, it is inappropriate for me to raise any questions."

"Nevertheless," countered R' Seligmann Baer, "I know that you were surprised to see me officiating in a clerical robe, and in a synagogue where the Almemar was not positioned properly. Let me assure you that I did not do so of my own free will. The dissension caused by the 'innovators' in our community threatened either to render it as under or to lead it entirely into the Reform camp. I had only two alternatives; either to see my community divided into two camps, or else to save its unity by means of minor concession. Unity was more precious than anything else. It is a situation like this that calls forth the rule: 'It is time to act for the Lord; It is necessary to violate a commandment of the Torah.' I concluded that without concessions, I would not be able to save Torah Judaism in Wuerzburg. At the very least, I would have to make concessions in 'non-essential' issues. I consulted with the elderly Gaon, R' Avraham Bing z", (a contemporary of the Chasam Sofer and talmid of R' Nosson Adler zt"l) who gave his consent. Then I spent three consecutive days in fasting and prayer, struggling with my conscience. When I was firmly convinced that concessions were absolutely necessary in order to save my community, I approved of this unorthodox practice. Indeed, due to these relatively small sacrifices, I was able to stem the Reform tide."

R' Shmuel Salant then said to R' Bamberger, "There is no need for you to justify your behavior. I knew from the start that it is inappropriate to raise questions about anything you do?" Upon his return to Jerusalem, his rabbinic colleagues were about to issue a ban against all synagogues that did not have the Almemar positioned in the center of the shul. R' Shmuel voiced his opposition to such a ban, stating: "I have seen one of the greatest Tzaddikim of our generation, the Wuerzburger Rav, daven in such a shul. I myself prayed there and was even called up to the *Torah* there. It would be impudent for anyone to ban what he permitted."

המו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם ... (ישעי׳ נה-גֹ)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY תורת הצבי על

which Yeshaya Hanavi prophecies about Hashem's promise to restore Yerushalavim and the Bais HaMikdash to its full glory. The Navi implores the nation that Hashem wants them to, "Incline your ear and come to Me [Hashem]." But in Sefer Vavikrah (26:14) where Hashem uses similar language to get *Klal Yisroel* closer to Him, the *Torah* uses an entirely different tone: "And if you will fail to hearken to Me ... Why are they different?

Rabbeinu Chavim ibn Attar, Ohr Hachavim Hakadosh *zt*"*l* says that the very notion that obedience to *Hashem* and His *mitzvos* is optional, is in itself flawed. It's not "if" a Jew fails to listen to *Hashem* then, and only then, will he face

This week's *Haftorah* is the third of the "שבעה דנרומתא" in consequences. Rather, a Jew must obey *Hashem*. Period

In Vavikrah the prefacing of the conditional word "if" before Hashem's statement is due to idea that Klal Yisroel was steeped in sin. They were slipping deeper and deeper into sin and no amount of pleading and cajoling would help. At such a time, a heavenly threat is warranted, and such a threat can be recognized by the prefacing of the word "if."

However, in the Haftorah, Klal Yisroel had already been punished for their sins - the Bais HaMikdash was destroyed and Yerushalayim had already been razed to the ground. At such a point, threats are no longer warranted, and Yeshava Hanavi therefore uses much kinder and gentler language to convey Hashem's message.

למעז יימב לד ולבניד אחריד עד עולם כי תעשה המוב והישר בעיני ה' אלקיך ... (יב-כה)

N 34

v

לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים 📥 יוסף בן ר' ישראל אברהם קויפמאן זצ"ל

Rashi comments: "הטוב" in the eyes of *Hashem*, "והישר" in the eyes of people. The obvious question is that the conclusion of this *posuk* doesn't seem to jive with this, as it ends "בעיני ה". So how can Rashi say "והישר" means in the eyes of people?

The first *machshava* that comes to mind is an oft-used famous principle. Although we have *mitzvos* and ביו אדם למקום בין אדם לחבירו, they are both listed on the same *luchos*! The implication being that the interpersonal *mitzvos* must possess the same importance that we afford the *mitzvos* בין אדם למקום Essentially. בין אדם לחבירו, is also between us and *Hashem*.

A similar *pshat* is said in the name of **Rabbeinu Ovadia M'Bartenura** *zt*^{*1}. He quotes the well-known *Mishna* in Pirkei Avos, כל שרוח הימנו, רוח המקום נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו". Meaning a person who pleases his fellow man, Hashem is pleased with him as well. And lastly, yet also similar, is a explanation from the **Chasam Sofer** *zt*^{*n*}. He explains the conclusion of our *posuk* a bit differently - grammatically - כי תעשה הטוב והישר. When a person does either, ביו OR ביו אדם לחבירו, it must be done בעניה' אלקיד - for the sake of Hashem. Lishma!

Which brings to mind the famous vort on the Gemara in Shabbos. One of the questions a person is asked when standing before the Heavenly Tribunal is, קבעת עתים לתורה - Have you set aside time for Torah learning? One pshat is, that this question is referring to the first eight *posukim* at the start of the third *perek* of *Koheles*. "לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים". The posuk goes on to enumerate myriad times and intervals in person's lifetime (עת ללדת, ועת ללדת). We are asked: קבעת עתים). We are asked: קבעת עתים לתורה? Were you kovea all of your vour precious time, to be governed by the light of our Torah?

May we be *zoche* to bring הקב"ה much *nachas ruach* in both areas of בין אדם לחבירו ולמקום

משל למה הדבר דומה כי יסיתך אחיך בן עמך... לא תחום עינך עליו וכו' (יג-זמ)

There was once a sly and violent villain who managed to evade and outsmart the authorities for quite some time. No matter what they did to investigate, chase and apprehend him, they could not get their hands on him. Eventually, they managed to corner him and he was summarily arrested. Not wishing to take any chances, they rushed through all the necessary procedures and his court case was hastened so as not to give him a chance to escape.

The trial was conducted with the utmost speed and clarity. The jury heard the case and after some deliberation he was condemned to be executed.

Before being executed, however, as a benevolent gesture, the convicted man was allowed to choose one last it for a minute and then asked for strawberries. Immediately stary, there is no benevolence, and no second chance!

a messenger was dispatched to go find strawberries. After a while he came back and said that unfortunately strawberries are out of season and are unavailable for a few months.

When the convict heard this, he sighed slyly, "Well, in that case," he stammered, "I... I guess I'll wait."

נמשל: In a Torah courtroom we are commanded to avoid the death sentence at all possible costs. Jewish judges are required to turn over the case again and again, and to look for possible loopholes so as not to kill a Jewish soul.

Regarding someone who entices other people to stray off the Torah path however, we are commanded to condemn him in every possible way. Such a person needs to be eradicated from amongst the Jewish people at the earliest possible opportunity. As Rashi states, even if he is found not guilty, the court must reconvene to try and find a way to food or meal before his execution. The man thought about convict him. For such a terrible sinner who causes others to

נא-כו) אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (יא-כו) דאה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (יא-כו) דום אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (יא-כו)

This week we are taught how to come close to *Hashem*. First and foremost, one has to open up his eyes and SEE. When a person sees something, he is actually making an effort to take a picture in his mind of the vision before him. This takes thought! A person can literally be blind with open eves and can go through life without truly seeing.

Moshe Rabbeinu tells Klal Yisroel, "RE'EH" - every single individual in their own life situation should open up their eves and see that, "I am placing before you today a blessing and a curse." Every day of your life can be a blessing or a curse. depending on what you choose to SEE! The first step to a happy and truly spiritual life is by making a conscious effort to focus on the good. To even take situations that can be perceived as negative and find something good in it. Because everything that Hashem does is for the good. He is just giving us the freedom to choose how we perceive it. And that will make all the difference in the people we become and our relationship with *Hashem*.

One day not too long ago, when I was at the Kosel Hamaaravi, I overheard a mother say to her children. "Kinderlach, this is the holiest place in the world, You can ask Hashem for anything you want. What do you want to ask Hashem for?" And each one then said something that they want to *daven* for, what they want to ask *Hashem* to give them.

I was thinking to myself, why do we come to the *Kosel* and immediately think what we are missing? Shouldn't we first say, 'Thank you Hashem for all the millions of chassadim You do for me each day?' Shouldn't we stand up and thank Hashem for so much good, for all the incredible things He provides for us, before we focus on what is missing and what we still need? It was a wake up call to me that before I start asking and focusing on what I don't have, I need to open up my eyes and SEE all the good in my life. I need to choose the blessing over the curse for this is truly the first step in real avodas Hashem.